

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του ΤΖΕΪ'ΜΣ ΠΕΤΕΡΣΟΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

Ἐξείνη τὴν ἐποχὴ ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶχε ἀποκτήσει τὴν ἀνεξαρτησία της, ἦταν ἀκόμη ἀποικία τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία ἀντὶ τὴν προσπαθῆναι νὰ κατευνάξῃ τὸν πατριωτικὸ φανατισμὸ τῶν Ἀμερικανῶν τὸν ἐξηρέθιζε μὲ διάφορα ἀποτοχὰ καὶ τυραννικὰ μέτρα. Ὅταν ἐξέσπασε ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀμερικανῶν κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους πού ἐτρέξε νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του, ἦταν καὶ ὁ Γουλιέλμος Μαζέρι, νέος γνωστὸς σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τῆς μικρῆς ἐπαρχίας τοῦ Κλουν, γιὰ τὰ φιλελεύθερα τὸν αἰσθητά. Ὁ Γουλιέλμος, γεννημένος θαλασσινός, ὥπλις μερικὰ ἐλαφρὰ πλοία καὶ μ' αὐτὰ ἔκανε τέτοια θραύσις στοὺς Ἀγγλους, ὥστε δὲν ἄργησε ν' ἀποκτήσῃ φήμη μεγάλη.

Μιά νύχτα, ἐνὸς ἔβγαίνε στὴν στεριά, ἕνας ἀπ' τοὺς ναῦτες του τὸν ἐπλοῦσε καὶ τοῦ ἔδωκε ἕνα γράμμα.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι αὐτὴ τὴν ὄρα; τὸν ρώτηε ὁ Γουλιέλμος.

— Ἀπ' τὸ Κλουν, ἀπεκρίθηε ὁ ναύτης.

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω ὁ Γουλιέλμος εἶχε γεννηθῆ στο Κλουν, ὅπου εἶχε καὶ τὴν οἰκογενεὰ του.

— Καὶ τί εἰδήσεις φέρεις ἀπ' κεῖ; ἔναρωτήσε τὸν ναῦτη.

— Οἱ Ἀγγλοὶ μῆλκαν στὸ χωριὸ μὲ κατεργαρία, ἀπάντησε αὐτός, καὶ σφάξαν τοὺς περισσότερους κατοίκους. Λίγες γυναῖκες μόνον σώθηκαν ἀφοῦ ὁμοσ ὑπέστησαν κατὶ χειρότερο ἀπ' τὸν θάνατο, τὴν ἀτίμωσι!

— Καὶ ποῖος σούδωκε αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ἡ ἀδελφὴ σας, ἡ ὁποία σὰς περιμένει γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆτε γιὰ ὅσα ὑπέστη ἀπ' τὸν Ἐρνέστο, τὸν ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ.

— Τὸν Ἐρνέστο; φώναξε ὁ Γουλιέλμος γεμάτος μανία.

Καὶ ἀμέσως ἀρῆκε τὸν ναῦτη καὶ ἐτρέξε στὸ κατάλυμά του. Ἐζήτησε καὶ τοῦ ἔφεραν μιὰ στολὴ ψαρᾶ, τὴν ἔφορεσε καὶ ἐπρόβηξε γιὰ τὸ χωριὸ του. Ἐκεῖ ἔμαθε πὸς ὁ Ἀγγλος στρατηγὸς ἀφοῦ ἐληλάτησε τὰ περιχώρα, εἶχε ἀποσυρθεῖ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πόλεις πού λίγο πρὶν εἶχαν κυριεύσει οἱ συμπατριῶτές του.

Ὁ Γουλιέλμος δὲν ἔδιστασε. Ἐφυγε γιὰ τὴν πόλιν αὐτή, ἀποφασισμένος νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ νὰ ἐκδικηθῆ.

Περιπλανήθηκε ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ στὸ τέλος μιὰ νύχτα, εἶδε τὸν στρατιῶτὴ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατὰ.

— Σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου κακοῦργε, ἐμυρομύρισε καὶ παρακολούθησε τὸν στρατιῶτη.

Ὁ Ἐρνέστος ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν σκοτεινὸ οὐρανὸ τυλίχθηκε καλὸ στὸν μανδύα του καὶ πῆγε πρὸς τὸ λιμάνι. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάνει ἕνα περίπατο μὲ τὴ βάρκα ὡς τὸ ἀντικρινὸ νησί, ἂν καὶ ἡ θάλασσα ἦταν πολὺ ταραγμένη. Ἡ παραλία ἦταν ἐρημική. Ἡ τρικυμία εἶχε σκορπίσει τοὺς ψαρᾶδες καὶ τοὺς ναῦτες. Ὁ ἀνεμὸς ἔδερνε ἄγρια τὰ ἀραγμένα πλοῖα καὶ τὰ κύματα ἐσπάζαν φρενασμένα ἐπὶ τὸ μπουράκι...

Ὁ Ἐρνέστος εἶχε κιόλα ἀρχίσει ν' ἀπελπίζεται ἂν θαύρισε κανέναν ἀπὸ τὸν περᾶσῃ στὸ νησάκι πού ἠθελε, ὅταν ἀξαφνὰ ἀκουσε μιὰ βραχνὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ:

— Ἄν θέλετε νὰ πάτε στὸ ἀντικρινὸ νησάκι, σὰς πηγαίνω ἐγὼ, σὲ μιὰν ὄρα, μ' ὅλη τὴν φουρτούνα.

Ὁ Ἐρνέστος γύρισε τὸ κεφάλι του. Πίσω του στέκοταν ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος θαλασσινά. Τὸ κεφάλι του ἦταν σκεπασμένο, ἡ φωνὴ του χοντροῦ, καὶ ἀπόστομη. Ἐνα μακρὸ μαχαίρι καὶ ἕνα τσεκούρι γυαλοκοποῦσαν στὴ ζώση του.

— Ἄν καταφέρῃς νὰ κάνῃς αὐτὸ πού μοῦ λές θὰ σοῦ δώσω δέκα δολλάρια. Πού εἶνε ἡ βάρκα σου; Εἶπε ὁ Ἐρνέστος.

— Νὰ τὴν! εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν πράγματι, λύνοντας τὸ σκοινὶ μιᾶς βάρκας καὶ καλῶντας τὸν Ἐρνέστο νὰ μῆ μῆσα.

— Ὑπάρχει κίνδυνος; ρώτησε ὁ στρατιῶτης.

— Μπᾶ! ποῦ τέτοιο πράγμα! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης χαμογελῶντας εἰρωνικά.

***

Ἐστερα ἀπὸ λίγο ἡ βάρκα βρισκόταν ἀρκετὰ μακρὰ ἀπ' τὴν παραλία γιὰτὶ ὁ ναύτης τραβοῦσε γερὸ κουπί.

— Οἱ πατριῶτες σου φοροῦνται πολὺ τὴν τρικυμία, ρώτησε ὁ Ἐρνέστος.

— Παντοῦ ὑπάρχει κίνδυνος γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν ἦσυχὴ τὴ συνεῖδησίν τους, εἶπε ὁ ψιρᾶς, γιὰτὶ ὅλα στὸν κόσμον αὐτὸν πληρώνονται.

— Τί ἔχουν νὰ κάνουν αὐτὰ μὲ ὅσα σοῦ λέω; ἔναρῆσε ὁ στρατιῶτης πού τὸν τάραιε ὁ μυστηριώδης, καὶ αὐστηρὸς τρόπος μὲ τὸν ὅποιον εἶχαν εἰπωθῆ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια.

— Θέλετε νὰ σὰς δείξω τί σχέση ἔχουν; εἶπε ὁ Γουλιέλμος. Κολὰ. Θὰ σὰς διηγήθῃ, τότε κατὶ, ἀλλὰ ἀφοῦ μοῦ ὑποσχέ-

θῆτε προηγουμένως, ὅτι θὰ μ' ἀκούσετε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος χωρὶς νὰ μὲ διακόψετε. Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔρριξε μιὰ τρομερὴ ματιὰ στὸν Ἐρνέστο, ὁ ὁποῖος καθότανε στὴν πρύμνη τῆς βάρκας.

— Σ' ἀκούω, τοῦ εἶπε ὁ στρατιῶτης, παίζοντας ἴσους μὲ τὰ χρυσὰ κρόσια τοῦ σπαθιοῦ του.

Ἡ βάρκα βρισκότανε τὴν στιγμὴ αὐτὴ μιᾶς σχεδὸν μίλι μακρὰ ἀπ' τὴν παραλία, καὶ ὁ κρότος τῶν κυμάτων ἐσπέπαζε τὸν συγχυμένον θόρυβον τῆς ἀέναντι πόλεως. Οἱ δύο ἄνθρωποι ἀλληλοκυτάχθηκαν, ὁ Ἀγγλος ἦσυχος καὶ σοβαρὸς, ὁ Ἀμερικανὸς εἰρωνικὸς καὶ ἀπειλητικὸς.

— Νὰ τι τρέχει, εἶπε ὁ ψαρᾶς ὕστερα ἀπὸ λίγων στιγμῶν σιωπῆ. Λίγο μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν γενικὸ στρατηγὸ Χίλλ, κάποιος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε στὴν ἐκστρατεία, ἀγάπησε μιὰ κοπέλλα φτωχὴ πού ἔμενε σὲ κάποια πόλιν. Ἡ διαφορά τῶν τάξεων καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὁ φίλος τῆς νέας ἦταν ἐχθρὸς τῆς πατρίδος της, ἐμπόδιζαν τὸν ἔρωτά της καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ἐνέπνευσαν τὸν συγχυμένον καὶ ἀποστροφή πρὸς τὸν ἄλλο ἀξιωματικὸ. Ἡ δυσκολίαις πού συναντοῦσε ὁ ἀξιωματικὸς, πού ἦταν καὶ παντρεμένος, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς σκοποὺς του, αὔξησαν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἐπιθυμία του πρὸς ἐκπληρωσὴν τοῦ πάθους του.

Ὁ πόλεμος ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολούθησε ὅλο καὶ πιὸ ἄγριος καὶ μολονότι ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς τραβοῦσε τὰ πάνδενα ἀπ' τὶς ταλαιπωρίες τῶν μαχῶν, ὡς τόσο ὁ ἔλλεινος ἐκείνος πάντοτε συλλογιότανε μὲ ποῖο μέσο θὰ μπορούσε νὰ διαφύγῃ τὸ ἐγκλήμα του.

Ἐν τῷ μεταξὺ, προχώρησε μιὰ μέρα μὲ τὸν στρατὸ τὸ πρὸς ἀναγνώρισην τοῦ κατακτηθέντος τόπου καὶ ἀφοῦ ἀνάγκασε ἕνα μικρὸ ἐχθρὸν σῶμα νὰ ὑποχωρήσῃ εἰσῆλασε στὴ πόλιν, ὅπου ζοῦσε ἡ νέα, τὴν ἐλαφουργώγησε καὶ ἐπραγματοποίησε καὶ τὸ ἐρωτικὸ τὸν σχέδιον!

— Δὲν εἶνε παράξενα αὐτὰ πού λές, εἶπε ὁ Ἐρνέστος καὶ μάστιγα γιὰ στρατιῶτη ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν Νεάπολι...

— Ἀκοῦστε με ὡς τὸ τέλος, ἐπανάλαβε ὁ ψαρᾶς. Ἡ ἀτιμασθείσα νέα εἶχε ἀδελφὸ, πού ὁ μόνος σκοπὸς του ἦταν ἡ ἐξολόθρευσις τῶν τυράνων τῆς πατρίδος του. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσο μεγαλύτερος τὸ μῖσος του ἡ ἀθλία διαγωγή τοῦ ἀξιωματικοῦ... Ἄλλ' ὁ θεὸς θέλησε νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἔνοχος γιὰ τὸ ἀνόσιο αὐτὸ κακούρηγμα καὶ τὸν ἔρριξε στὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε τὴν κατάλληλὴ ευκαιρία γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ...

Στὸ ἀκουσμά τῶν λόγων αὐτῶν ὁ Ἐρνέστος σηκώθηκε μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του, καὶ ὁ ψαρᾶς ἀφήνοντας τὰ κουπὶα καὶ σταυρώνοντας τὰ χέρια του, τοῦ ἔρριξε μιὰ πύρινη ματιὰ γεμάτη μῖσος...

Στάθηκαν λίγα λεπτὰ σ' αὐτὴ τὴ θέσῃ, χωρὶς νὰ προφέρουν οὔτε λέξη. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ σύννεφα εἶχαν πικνωθεῖ ἀκόμη περισσότερο, σὰν νὰ ἠθελαν νὰ κρύψουν τὴν φοιτὴ σιγὴν πού θὰ ἐλάμβανε χώραν σὲ λίγα λεπτὰ στὴν βάρκα ἐκείνη.

— Λοιπὸν, ἐσυνέχισε ὁ Γουλιέλμος, καθὼς σὰς ἔλεγα, ἡ κοπέλλα εἶχε ἀδελφὸ, ὁ ὁποῖος μόλις ἔμαθε τὴν ντροπὴ της, ἀφήρησε τὸν κίνδυνον πού κρημότανε ἀπάνω του καὶ ἤθελε στὴν πόλιν, ὅπου κατάρθωσε μιὰ σκοτεινὴ καὶ συννεφιασμένη νύχτα νὰ παρασύρῃ τὸν κακοῦργο στὴ μέση τῆς θάλασσας. Ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς εἶμαι ἐγὼ!...

Ὁ στρατηγὸς, γλωμῶς καὶ τρέμοντας ἀπ' τὸν φόβον του, τράβηξε τὸ σπαθὶ τὸν γιὰ νὰ ἀμυνθῆ.

— Τρέμεις ἀνανδρε; φώναξε ὁ ψαρᾶς μὲ φωνὴ βαρεῖα.

— Τὸ χέρι μου θὰ σοῦ δείξῃ ἂν εἶμαι ἀνανδρε, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος, πέρφοντας ἀπάνω στὸν Γουλιέλμο, ὁ ὁποῖος ἀπέφυγε τὴν πληγὴ, βάζοντας μπρὸς του τὴ χοντροῦ ψαρᾶδικὴ κάπα του.

Τὸ κίνημα τοῦ Ἐρνέστου ἦταν τόσο βίαιον, ὥστε ἐπειδὴ τὸ χέρι του δὲν βῆκε ὀπίσθησιν ὑπελόγιζε, ἔχασε σχεδὸν τὴν ἰσορροπία του. Ὁ Γουλιέλμος πέρφοντας ἀπάνω του καὶ σφιγγοντάς του τὸ λαμὸ δυνατὰ μὲ τὸ δεξιὸν χέρι, τὸν χτύπησε μὲ τὸ τσεκούρι τόσο γερὰ ὥστε ἡ βάρκα ἔγυρε πρὸς τὸ ἕνα μέρος. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ διεσχίθη μετὰ τοὺς μιὰ τρομακτικὴ πάλιν. Ὁ ἄγγλος ἔχανε τόσο αἷμα ὥστε κατὰλαβε τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἀφήνουν καὶ παρᾶτησε τὸ σπαθὶ του.

— Συχώρησέ με! φώναξε ἔξαφνα μὲ σβυσμένη φωνὴ στὸν Γουλιέλμο.

— Καὶ ἂν ἡ ἴδια ἡ μητέρα μου ἔβγαине ἀπ' τὸν τάφο της καὶ μούλεγε νὰ σ' εὐσπλαχνιστῶ, πάλιν δὲν θὰ σ' εὐσπλαχνισόμουν!

Καὶ βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ γράμμα τῆς ἀδελφῆς του, τὸ ἔβαλε στό στόμα τοῦ Ἀγγλου, ὁ ὁποῖος εἶχε κιόλα ἐσφυγχεῖσαι! Ἐκοψε ὕστερα τὸ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Σ.

Η φυσιογνωμία της άρμονική, το σύνολόν της καλλιτεχνικόν, αϊ τουαλέττα της μελετημένα δημιουργήματα Παριζιάνικης προελεύσεως. Το σπλί της μουσειόν υπό έποψιν συλλογής και συναρμο- λογίσεως εικόνων, επίπλων, καλλιτεχνημάτων, κομφοτεχνημάτων, κρηϊός ή Βυζαντινού ρυθμού αίθουσά της, κινεί θαυμασμόν και ένδιαφέρον άνυπολόγιστον. Είνε μανιώς ένστέλετρα καλλιτεχνικά ένστυλ ένδων και ίδίως βυζαντινών. Ίσως ή φροντίς αΐτή συντελέσει είς τό ν' άποτυπωθή στήν φυσιογνωμία της κάτι άπόκοσμον πού συντελεί σέ σχετική άκίνησία—λόγω έκφράσεως—όμιλεί, βλέπει, άκούει χωρίς προθυμίαν. Αϊ έμφανίσεις της στόν κόσμον λίαν διακοσμητικά, πάντως όμως λίγο άνοιαι, ίσως σ' αΐτό συντελεί έπιρ- ξημένη κάπως δόσις ανομιτίσμ.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τίς πλέον πολυπληθείς δεξιώσεις της εποχής ή δοθείσα τήν παρελθούσαν Τρίτην είς τήν Αμερικανικήν Προεβείαν, παρά τώ Προεβητή της Αμερικής και τή κ. Σκίινερ ήτις έφερον γρηϊ—άρ- ζάν τουαλέττα συνδιαζόμενη άρμονικά μέ τήν άσημένα κόρην της.

Όλαι αϊ αίθουσαι ήσαν έν άπαρτία, παρούσαι όλαι αϊ κο- σμικά Αθήναι συγχρόνως δέ άπειρος ξένος κόσμος, πολλές Αμε- ρικανίδες πού έποικιλαν εύχάριστα τό μουσαϊκό των γνωστών φυσιογνωμιών.

Παρέστησαν κ. Παύλου Κουντουριώτη, ό Πρόεδρος τού Βελ- γίου και ή Βαρώνη Γκιγιώμ μέ κομφοτάτην τουαλέττα από μπέξ— σασέν, Πρόεδρος Ρουμανίας και κ. Ρασκάνο μέ μαύρα, Πρόεδρος Ι- ταλίας και κ. Αρλόττα, Γενικός Πρόεδρος της Αυστρίας και κ. Βάλτερ μέ βιέ—ρόξ και καπέλλο μαύρο, κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. Τσαλδάρη, κ. Παπαναστασίου, Στρατηγός και κ. Φραντζή μέ γρηϊ— άρζάν, Στρατηγός Ζιράδ, κ. και κ. Ίμελεν, κ. Αδ. Ρομάνου, κ. και κ. Αλ. Διαλέττου—όραία έμφανίσις—μέ μπροντά, Ναύαρχος και κ. Χατζηκυριάκου, κ. και Δίς Ν. Μακκά πολύ έλυστικη φυσιο- γνομία μέ τουαλέττα μπλέ—κοπενάγκ, κ. και κ. Γ. Πανά, κ. και κ. Αλεξάνδρη, κ. και κ. Λεοντοπούλου, κ. και κ. Ψύλλα, κ. και κ. Λεπετί μέ τουαλέττα έμπριμέ, κ. και κ. Λανγκλουά, κ. Καροδι- στρια, κ. και κ. Ιακ. Δαμαλά, κ. και κ. Ι. Στεφάνου, κ. και κ. Ν. Πασαλά, κ. και κ. Taylor μέ μαύρα.

Δυό ξένοι κυρίες, κ. Κράν πολύ νόστιμη μέ μπλέ μαρέν—θυ- γάτη τού Διευθυντού της Έταιρείας Γιούλεν, —Δίς Κήγκ χαριτω- μένη μέ πράσινα.

Όραιότατον τό θέαμα των Αμερικανών άξιωματικών τού Ναυτικού μέ τίς χρυσοστόλιστες στολές των και τά παράσημά των, μέ τόν Ναύαρχον επί κεφαλής.

Μιά από τίς ωραιότερες έμφανίσεις ή κ. Δ. Βερενίκη μέ μαύ- ρο βελούδο.

Κομφοτάτη ή τουαλέττα της κ. ντέ Κομένξ μέ άπόχρωσιν βιολέ ντέ πέρμ, μέ φράτζ.

Επίσης παρέστησαν κ. και κ. Μάνδρα, κ. και κ. Κ. Στεφά- νου, Δες Π. Γρουπάρη, Δίς Μαίρη Στεφάνου μέ μπέξ σιφόν ντεγ- κεφάλι του κ' έρριξε τό σώμα στή θάλασσα.

***

Υστερα από μία ώρα ένας άνδρωπος ντυμένος ναυτικά ζη- τούσε, έμπροσθ στή θύρα ένός σπιτιού, τήν γυ- ναίκα τού στρατηγού Έρνέστου Κίντον.

Δώσε άμέσως στήν κυρία αΐτό τό πολύ- τιμο δέμα, είπε. Κάποιος μου τόδωσε να τής τό φέρο.

Η γυναίκα τού Κίντον άνοιξε τό δέμα, είδε μέσα τό κεφάλι τού άνδρός της κ' άφησε μία παραχατική κρανηή. Οί ύπηρέται πού τρέξανε καταλήφθησαν από φριχή! Η γυναίκα τού Έρνέστου τρελλάθηκε!...

Τήν άλλη μέρα τό πρωτ έφθανε στό Κλονν ένας άνδρωπος σκοινιμένος. Μπήκε σ'ένα σπιτι και άγκαλιάζοντας μία κοπέλλα πού έκλαιγε της είπε :

Μην κλαίς. Τήν άτιμία σου τήν έσβυσε τό αίμα. Ο Αγγλος άξιωματικός βρισκεται στό βυθό της θάλασσας και μαζί μ' αΐτόν και τό έγκλημά του...

Ο άνδρωπος εκείνος ήταν ό Γουλιέλμος...

κραντέ, Δίς Τσικαλιώτη μέ μπλέ μαρέν ζωρζέττ.

Και οί κ. κ. Καυτατζόγλου, Αλεξ. Πάλλης, Λαγουδάκης, Αέλης, Σαλταφέρης, Ρωμάνος, Αντωνόπουλος, Αργυρόπουλος κ.ά.

Συναγεμρός στούς κοσμικούς κύκλους διά τήν προετοιμασίαν των κοστομιών τού μπάλ—μασκέ παρά τώ κ. και τή κ. Δ. Λο- βέρδου, ό όποιος όριστικά διά ό θαυμασιότερος χορός πού μπορεί νά φαντασθή κανείς. Ο άδικοσμος των αίθουσών, Βενετσιάνικος μέ κοΐκλες και γονδολιέρες Βενετσιάνικες, απέδιδεν έντύπωσιν παραμυθιού ζωντανεμένου μέ τόν μπλέ βαθύ φωτισμό και τό πο- λυτελές πλαίσιον.

Η οικοδόσπινα έμψυχη άναπαράστασις ιδανικής Δόγηςσας μέ αυθεντικόν βενέτικον κοστούμι, από μπροκαρ και άληθινές δαν- τέλλες.

Τι νά πρωτοδή κανείς και τι νά πρωτοθαυμάσθ. Απ' έδώ και Βενετσιάνες ολόχρυσες από λαμέ φαντασματικά και δαντέλλες χρυσές της όνειρώδους καλαισθητας κοστούμια και διακριόμεν κ. Μαλαμίδη πού φαντάζει τόσον ή ξανθή όμορφιά της, ή κ! Μι- χαλοπούλου.

Επίσης μέ τήν ίδια άμφίσειν δίς Μαλαμίδη και κ. Ηλιόσου. Δύο γονδολιέριου άκαταγώνιστοι οί κ. κ. Μαλαμίδης και Μιχαλό- πούλος.

Δύο χαριτωμένες έμφανίσεις μέ πλούσια κοστούμια κόντ- ντ' όφμαν—άπό άσπρο ταφτά, και στολισμένα μέ μαργαριτάρια, πολλά και μικρά καπέλλα μαργαριταρένια. Ήσαν αϊ κ. κ. Γ. Νι- κολαίδη και Αφεντούλη.

Βενετσιάνες πάρα πολλές και τά κοστούμια τους πράγματι μπορούσαν νά συναγωνισθόν σέ χλιδήν και χάριν, Αλλά καλλονή Βενετσιάνικη μέ μάτια βελούδινα ή κ. Ν. Κυριακού ήτο άσυαγώνι- νιστη, μέ κοστούμι πλούσιο από ταφτά πράσινο μέ πελώρια παννιέ από ταφτά και χρυσές δαντέλλες. Έμψύχως τελεία, μιργαριτάριον σπασίον ή κ. Ελένη Σταϊκού. Θαυμασία ρωσσίς χωρική ή κ. Πα- πάγου. Ένα γρηϊού από Τσοπανίδες τριαχαρωμένες κ. κ. Στ. Πεσματζόγλου, Νίνα Φωτιάδη, Σοφία Καμπάνη. Ίδανική ρωσσίς κόντ- ντ' όφμαν ή δίς Στέλλα Καϊνάρου μέ φόρεμα από λευκή ζωρ- ζέτ βελούδινο μπολερο λευκό και βροχή μαργαριταριών. Έξαιρε- τικά έμφορφή Μπερζέρ ή κ. Δούση Κυριακού μέ λευκήν περούδα πού ταιριάξη στό κουκλίστικον πρόσωπό της, από ρόξ ταφτά «changeant» πελώρια παννιέ, και φωτίσα λενζερι, καπέλλο Μπερ- ζέρ μέ βελούδινες «μπρίντες».

Αϊ περισσότεραι κεκλήμεναι προσήρχοντο κατόπι συνεινή- σεως καθ' όμάδες, μέ κοστούμι «άσσορτι», μιά έξ αυτών έφερε βα- ρυήτιμες ένδυμασίες Όθωνος και Αμαλίας.

Μιά ζωνανή κούκλα ήτο ή δίς Δώρα Λάμπρου ός «Μπερ- ζέρ» μέ τήν κουκλίστικη σιλουέττα της και τήν άφθαστη χρυσή κό- ρην της, τό κοστούμι της τό διέκρινεν μία έξαιρετικη λεπτότης γούστου, από ταφτά μπλέ-κοπενάγκ έν συνδυασμώ ρόξ, τά «παν- νιέ» μπλέ μονόχρωμα και κορσέλε βελούδινο μαύρο, καπέλιν γαρνι- ρισμένο μέ κογκάρδα από λουλούδια λεπτά μπλέ και ρόξ, και «μπρίντες» βελούδινες στόν ίδιο τόνο.

Μέ Μακεδονικό κοστούμι πολυτελέστατο ή κ. Ναντίν Σχλή- μαν ήτο όραιοτάτη. Τί θαύμα εύμορφιάς ή δίς Ελένη Λιάμπη μέ κοστούμι ύπέροχον Αυτοκρατορίας Εγγενης. Δαμονισμένη cas- che έιχε τό κοστούμι της κ. Ρ. Α. Μεγαλοπρεπές, τιμαλφές τό κο- στούμι της κ. Αντ. Σταθάτου και Περωίδες όχι ολίγαι μέ τό γρα- φικό και μαργαριτοστόλιστο κοστούμι, ή όραιοτέρα όμως όρισμέ- νας ήτο ή δίς Αξελού.

Τά άξεσσούρα τού Κοτιγιόν θαύματα κομφοτήτος και όραιο- τητος.

Τήν παρελθούσαν Τετάρτην χορευτική έσπερίς παρά τώ κ. και τή κ. Γ. Ψιακή. Παρευρέθησαν κ. και δίς Αρλόττα, κ. Α. Μι- χαλακοπούλος, κ. και κ. Μ. Μεταξά, κ. Νίκ. Φωτιάδη, κ. και κ. Ζαρίφη πολύ εύμορφη μέ κόκκινα, κ. και κ. Τσιροπινά μέ μπέξ, κ. και κ. Λιβιεράτου μέ πράσινα, κ. και κ. Ι. Μελά μέ μαύρα, κ. και κ. Απεργή γρηϊ άρζάν, κ. και κ. Γ. Μακκά μέ μαύρα, κ. και κ. Στ. Πεσματζόγλου κόκκινα, κ. και δίς Κάπαρη μέ πράσινα, κ. και δίς Β. Μελά μέ κόκκινα, κ. και κ. Πετρίτση μέ βέρο κόμ, κ. και κ. Λυκουρέζου μέ μπλέ, κ. και κ. Σωτήρη μέ μπέξ, κ. και κ. Στ. Σταϊκού μέ μαύρα, δίς Μίκα Σκουξέ κόκκινα.

Τήν παρελθούσαν Πέμπτην χορευτικόν ά- πόγευμα παρά τώ κ. και τή κ. Βουρλούμη. Ό- λαι αϊ κομψαί Αθηναίαι Μπάξ-φίς παρούσαι, τουαλέττες αίθήριες, ρόξ, μπλέ, λευκές, φραϊζ, κίτρινες, αϊ αίθουσαι απέδιδον έντύπωσιν μα- γευτικώ άνθώνος.

Μία πρώτη έμφανίσις πού έγινε άφορμή λίαν θαυμαστικών κρίσεων ήτο ή δίς Άλίκη Διπλαράκου τύπος όραίας κορολής, μέ φόρεμα από μουσελίνα ρόξ κοραλλίου.

Η Μονταίν

ΠΡΟΣΚΑΛΗΣΙΣ

Παρακαλείται ή δεσποινίς Μαρινιώδιν διευ- θύντρια της επί της όδου Έδρηπίδου 2 Λογι- στικής Ακαδημίας όπως διέλθθ εκ των Γρα- φείων μας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, πού κυκλοφορεί τό Σάββατο μέ θαυμασίας τριχρώμους εικόνας έξω- φύλλου, άρχίζουσαν δημοσιεύμεναι «Η ΑΓΡΥΓΙΝΙΕΣ», ή περίφημη έρωτικη ιστορία τού μεγάλου ποιητού ΤΟΥΡΚΟΥ ΤΑΖΣΟΥ. Επίσης είς τό αΐτό φύλλο της «Οι- κογενείας» δημοσιεύονται : «Η Ζωή και ό θάνατος τού Αντόν», «Η Έκ- δίκη της Ισπανίδας» διήγημα τού Μωτρού, «Οί πιό Άγριεφυλές της γής», «Η Ζωή τού Έδμόνδου Ροστάν», «Η Έλισάσβετ της Ούγγαρίας», «Δολοφο- νικές άπόπειρες», «Ένα αίματηρό έδι- μο των Ιαπώνων» κ.λ.π. κ.λ.π.